

درس ششم علوم و فنون ۳

لف و نشر، تضاد و تناقض

«لف» در لغت به معنی «درهم پیچیدن» و «نشر» به معنی باز کردن و «گستردن» است. در اصطلاح بدیع، هرگاه در کلام دو یا چند لفظ ذکر کنند سپس دو یا چند لفظ دیگر بیاورند که هر کدام از اینها به یکی از آن لفظها مربوط شود، لف و نشر گویند. در لف و نشر معمولاً معنی بخش اول ناتمام است و نیازمند ادامه مطلب. بنابراین ذهن شنونده در تکاپو، منتظر ادامه مطلب است. با آمدن دنباله مطلب در بخش دوم، انتظار برآورده میشود. این تلاش ذهنی و دریافت، سبب لذت بردن خواننده میشود.

رابطه لف و نشر، «مفعول و فعل»، «نهاد و فعل»، «مشبه و مشبه به»، «مسند الیه و مسند»، «اسم و متمم»، «اسم و صفت» و ... است. واژه‌های اول، لف و واژه‌های دوم (که به لفها مربوط می‌شوند) نشر نامیده می‌شوند. معمولاً میان لفها و میان نشرها «واو» عطف، پیوند یا ویرگول دیده می‌شود.

این آرایه ادبی در قرآن مجید هم به کار رفته است: مثلاً آیه «و من رحمته جعل لکم اللیل و النهار لتسکنوا فیه و لتبتغوا من فضله: و از رحمت الهی است که شب و روز را برایتان پدید آورد تا در آن آرامش یابید و برای بهره‌گیری از فضل خدا تلاش کنید» (سوره قصص، آیه ۷۳) دارای لف و نشر مرتب است، و منظور این است که در شب آرامش یابید، و در روز از فضل الهی روزی بجوید.

لف و نشر دو نوع است:

۱- اگر توزیع نشرها به ترتیب لفا باشد، **لف و نشر مرتب** نامیده می‌شود؛ مانند این شعر فردوسی:

فروشد به ماهی و برشد به ماه

بن نیزه و قبه بارگاه

بن نیزه و قبه بارگاه، لف او ۲ و فروشد به ماهی و برشد به ماه نشر او ۲ است.

چنگی حزین و جامی، **بنواز** یا بگردان

ای نور چشم مستان در عین انتظارم

لف ۱ چنگی، لف ۲ جامی، نشر ۱ بنواز و نشر ۲ بگردان. در بیت بالا به همان ترتیب که کلمات لفا آمده است، نشرها نیز به همان ترتیب ذکر لفا، بیان شده اند.

۲- اگر نشرها به ترتیب لفا نیابند و پراکنده باشند، **لف و نشر نامرتب یا مشوش** (به هم ریخته) نامیده می‌شود؛ در لفا و نشر مشوش، نظم و ترتیبی در ارتباط لفا و نشرها وجود ندارد مانند شعر:

گلبرگ تری، **سرو سهی**، **سنبل سیراب** در باغ شد از **قد و رخ** و **زلف** تو بی آب

گلبرگ، سرو سهی و سنبل سیراب به ترتیب لفا های او ۲ و ۳، **قد و رخ و زلف**، به ترتیب، نشر ۲ و او ۳ هستند.

هر چه بدانی مگوی، **هر چه توانی مکن**

گر دهدت روزگار **دست و زبان** زینهار

لف ۱: **دست و زبان**، نشر ۲ و نشر ۱: **هر چه بدانی مگوی**، هر چه توانی مکن

در بیت ذکر شده ابتدا « دست » و پس از آن « زبان » آمده است، در حالی که نشر و توضیح مربوط به این واژه ها، از این ترتیب پیروی نکرده و ابتدا توضیح مربوط به زبان بیان شده و پس از آن توضیح مربوط به دست ذکر شده است.

مثال دیگر:

ای که با زلف و رخ یار گذاری شب و روز فرصت باد که خوش صبحی و شامی داری

لف ۱ زلف، لف ۲ رخ یار، نشر ۲ شام و نشر ۱ صبح.

در این بیت علاوه بر تشبیه (تشبیه زلف به شب (در سیاهی) و رخ معشوق در درخشندگی به صبح) واژگان زلف و رخ از طریق لف و نشر مشوش به هم مربوط شده‌اند

تا رفتنش بینم و گفتنش بشنوم از پای تا به سر همه سمع و بصر شدم

توضیح: واژه های « بینم » و « بشنوم » لف است. و دو واژه ی « سمع و بصر » نشر قرار گرفته است. چون کلمات « نشر » به ترتیب برای توضیح کلمات « لف » قرار نگرفته اند، به آن « لف و نشر مشوش » گویند. (برای دیدن بصر شدم، برای شنیدن سمع شدم)

نمونه هایی دیگر از لف و نشر:

* از آتش سودایت دارم من و دارد دل داغی که نمی بینی دردی که نمی دانی

* دل با من و جان بی تو نسپاری و بسپارم کام از تو و تاب از من نستانم و بستانی

* به لطف خال و خط از عارفان ربودی دل لطیفه های عجب زیر دام و دانه ی توست

* از عفو و خشم تو دو نمونه است، روز و شب وز مهر و کین تو دو نمونه است شهد و سم

* یار من باش که زیب فلک و زینت دهر از مه روی تو و اشک چو پروین من است

* نباشد چون جبین و زلف و رخسار و لبت هرگز / مه روشن، شب تیره، گل سوری، می احمر

از درد و حسرت و اندیشه و تیمار تو دارم، / جگر گرم و نفس سرد و لبان خشک و دو دیده تر

سروده ای از عبدالواسع جبلی با لف و نشر در تمام ابیات:

* نباشد چون جبین و زلف و رخسار و لبت هرگز / مه روشن، شب تیره، گل سوری، می احمر
از درد و حسرت و اندیشه و تیمار تو دارم / جگر گرم و نفس سرد و لبان خشک و دو دیده تر
به کردار دل و عیش و سرشک و شخص من داری / دهان تنگ و سخن تلخ و لبان لعل و میان لاغر
نشان دارد مرا در عشق و جور و هجر و مهر تو / سرشک از دُرّ و چشم از لعل و موی از سیم و روی از زر
ندارم در غم و رنج و جفا و جور تو خالی / لب از باد و سر از خاک و رخ از آب و دل از آذر
به حسن و رنگ و بوی و طعم در عالم تو را دیدم / قد از سرو و بر از عاج و خط از مشک و لب از شکر
سزد گر من تو را دایم، به طبع و طوع و جان و دل / کنم خدمت، برم فرمان، نههم گردن، شوم چاکر
که تو داری چو بزم و رزم و لفظ و طلعت سلطان / دل خرم، خط زیبا، لب شیرین، رخ انور (حافظ)

تضاد

استفاده از دو واژه در سخن که از نظر معنی ، عکس یا ضد یکدیگر باشند. تقابل در معنی ، سبب تداعی می شود. و ذهن از این تداعی لذت می برد و موسیقی معنوی بیت، از مقابله این دو واژه پدید می آید.

* دوستان و دشمنان را از تو روز رزم و بزم / شانزده چیز است بهره، وقت کام و وقت کار:

نام و ننگ و فخر و عار و عز و ذل و نوش و زهر / شادی و غم؛ سعد و نحس و تاج و بند و تخت و دار

* ای در زمانه راست نگشته! مگوی کز؛ وی پخته ناشده به خرد! خام کم درای

* شمع دل دمسازم **بنشست** چو او **برخاست** / افغان ز نظر بازان برخاست چو او بنشست

* ساحل افتاده گفت گرچه بسی زیستم / هیچ نه معلوم شد آه که من چیستم

موج ز خود رفته ای، تیز خرامید و گفت / **هستم** اگر می روم، **گر نروم نیستم**

* دوهفته می گذرد کان مه دو هفته ندیدم / به جان **رسیدم** از آن تا به خدمتش **نرسیدم**

* خون جگر **خورم**؛ **نخورم** نان ناکسان / در خون جان شوم؛ نشوم آشنای نان

شوریده شیرازی غزلی با ردیف «آید، نیاید» سروده که تضاد فعل هادرآن زیبایی آفرینی می کند:

آن پری روی از درم روزی فراز آید، نیاید / من همی خواهم که عمر رفته باز آید، نیاید

پیش از آن کایام در پیچد به هم تومار عمرم / نامه ای از کوی یار دلنواز آید؟ نیاید

بر سر من سایه آن آفتاب افتد؟ نیفتد / در کف من، دامن آن سرو ناز آید؟ نیاید

هیچ از سودای آن گیسو نیاید بوی سودی / بوی سودی هیچ از امید دراز آید؟ نیاید

طفل اشکم گفت بر رخ راز عشقم را به مردم	طفل هرگز در شمار اهل راز آید؟ نیاید
تا نبیند آه من، بر من دلش سوزد؟ نسوزد	سنگ تا آتش نبیند، در گداز آید؟ نیاید
عقل آن نیرو ندارد کو به گرد عشق پوید	صعوه هرگز در مصاف شاهباز آید؟ نیاید
این همه سازم به ناسازی دور چرخ و آخر	اختر ناساز من با من بساز آید؟ نیاید
عاشق شوریده را در دل نگنجد غیر جانان	در دل محمود جز یاد ایاز آید؟ نیاید
از هوای خطّه ری، وز نهاد مردم وی	بویی از شیراز علیین طراز آید؟ نیاید

متناقض نما (پارادوکس)

در اصطلاح ادبی ، آوردن و جمع دو واژه یا دو معنی متناقض در سخن است، چنان که جمع آنها در زبان محال باشد و آفریننده زیبایی شود. معانی متناقض در بیت یا جمله می تواند در یک جمله در کنار هم بیایند یا در یک ترکیب وصفی یا اضافی به هم اضافه شوند.

متناقض نما در اصل تداخل مفاهیم ضد و نقیض در یک جا و یک زمان است و همین امر سبب این می شود که کلام در ظاهر و معنی اولیه آن بی معنا جلوه کند اما در اصل و درون آن با توجیهاات عرفانی ، مذهبی ، ادبی و عادات پذیرفته شده دنیای ما قابل توجیه می باشد.

برای مثال:

هم چو نی زهری و تریاقی که دید ؟   هم چو نی دمساز و مشتاقی که دید ؟

اینکه نی هم زهر است هم تریاق (تریاک = پاد زهر) یک تناقض بر قرار کرده است.

زکوی یار می آید نسیم باد نوروزی

از این باد ار مدد خواهی چراغ دل برافروزی

اینکه بخواهیم از باد ، چراغی را بیفروزیم ؛ تناقض است. از این رو بیت دارای پارادوکس است . (این متناقض نما از نوع جمله است)

ای هوس ، رسوایی دیبا و اطلس روشن است

بیش ازین از جامهٔ عریانی ام عریان مخواه

جامه ی عریانی تناقض است زیرا جامه مفهوم پوشش دارد و عریانی عکس آن است پس جامه ی عریانی تناقض است. (این متناقض نما از نوع ترکیب اضافی است)

گوش مروتی کو کز ما نظر نپوشد

دست غریق یعنی فریاد بی صداییم

فریاد بی صداییم تناقض است زیرا فریاد نقطه ی مقابل بی صدایی است این که فریاد ، بی صدا باشد تناقض است.

هرگز وجود حاضر غایب شنیده‌ای

من در میان جمع و دلم جای دیگرست

(این متناقض نما از نوع ترکیب وصفی است)

اینکه حاضر ، غایب باشد یک تناقض است گاه ممکن است دو صفت ضد و نقیض به یک اسم اضافه شوند مانند همین مثال که دو صفت ضد و نقیض حاضر و غایب به وجود نسبت داده شده است.

نمونه هایی دیگر از متناقض نما:

* باغ و بهار من نفسِ آرمیده است

بیماری نسیم شفا میدهد مرا

* جنبش گهواره خواب طفل را سازد گران

از تزلزل، بیشتر محکم شود بنیاد ما

* اگر بیطاقتی در دامن درمان نیاویزد

شکستن، مومیایی می شود آخر دل ما را

* جمعیت اسباب حجاب نظر ماست

هر کس که بود رهزن ما راهبر ماست

* رزق ما آید به پای میهمان از خون غیب

میزبان ماست هر کس می شود مهمان ما

* شیراز، جمعیت مستان خط جام است

آزاد بود هر که در این حلقه دام است

* دشنام یار جان دگر میدهد مرا

این زهر پرورش به شکر می دهد مرا

فرق متناقض نما و تضاد

علاوه بر تعریف کتاب می توان گفت در تضاد دو معنی متضاد هم چون دو خط موازی در متن هستند اما در متناقض نما، دو معنی متضاد و نقیض هم در نقطه ای، مکانی و یا وجودی با هم تلاقی و برخورد دارند که خلاف عرف و عادت و منطق است.

خودارزیابی

۱- در ابیات زیر لف و نشرها را بیابید و نوع آنها را مشخص کنید.

الف) اگر ز خلق ملامت و گرز کرده ندامت / کشیدم، از تو کشیدم، شنیدم، از تو شنیدم

* ملامت و ندامت: لف ۱ و ۲ / کشیدم و شنیدم: نشر ۱ و ۲ : لف و نشر نامرتب

ب) فرورفت و بررفت روز نبرد / به ماهی نم خون و بر ماه گرد

* فرورفت و بر رفت: لف ۱ و ۲ / به ماهی نم خون: نشر ۱ و بر ماه، گرد: نشر ۲ / لف و نشر مرتب

پ) دل و کشورت جمع و معمور باد / ز ملکوت پراکندگی دور بادا

* دل و کشور: لف او ۲ / جمه: نشر ۱ / معمور: نشر ۲ / لف و نشر مرتب

ت) با آنکه جیب و جام من از مال و می تهی است / ما را فراغتی است که جمشید جم نداشت

* جیب و جام: لف ۱ و ۲ / مال: نشر ۱ / می: نشر ۲ / لف و نشر مرتب

۲- در ابیات زیر آرایه تضاد را مشخص کنید.

الف) هر چه جز بار غمت بر دل مسکین من است / برود از دل من، وز دل من آن نرود

* برود ، نرود

ب) کسی با او نه و او با همه کس / نماند هیچ کس، او ماند و بس

* ماند ، نماند

پ) در نیابد حال پخته هیچ خام / پس سخن کوتاه باید؛ والسلام

* پخته ، خام

ت) همه غیبی تو بدانی، همه عیبی تو بپوشی / همه بیشی تو بکاهی، همه کمی تو فزایی

* بیشی و کمی / بکاهی و فزایی

ث) شکر ایزد که به اقبال کله گوشه گل / نخوت باد دی و شوکت خار آخر شد

* گل و خار

۳- متناقض نما را در ابیات زیر بیابید.

الف) ز کوی یار می آید نسیم باد نوروزی   از این باد ار مدد خواهی، چراغ دل برافروزی

چراغ افروختن به مدد باد، تناقض دارد. باد چراغ را خاموش می کند در حالی که شاعر ادعا می کند باد چراغ (چراغ دل) را برافروخته می سازد.

ب) فلک در خاک می غلتید از شرم سرافرازی   اگر می دید معراج ز پا افتادن ما را

* در مصراع اول: شرم سرافرازی تناقض دارد. (ترکیب اضافی)

* در مصراع دوم: معراج ز پا افتادن (ترکیب اضافی)

پ) عجب مدار که در عین درد خاموشم   که درد یار پری چهره عین درمان است

* درمان بودن درد تناقض و از نوع جمله است.

۴- در شعر فرخی یزدی در خود ارزیابی (۱) یک اختیار شاعری «زبانی» بیابید.

با آنکه جیب و جام من از مال و می تهی است / ما را فراغتی است که جمشید جم نداشت

وزن بیت: مفعول فاعلات مفاعیل فاعلن
اختیارات شاعری: حذف همزه: حذف همزه «از» از آغاز هجای
نهم مصراع اول

<https://t.me/adabiyatjame11> کانال ادبیات جامع یازدهم و دوازدهم

<https://t.me/tarighatoloumvafonoun> کانال علوم و فنون طریقت